

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.1915

Dosar nr..X./2/2010

Ședința publică de la 5 aprilie 2012

Președinte:	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de S.C. „X” SRL împotriva Sentinței nr.X din 21 martie 2011 a Curții de Apel .X. – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică de la 29 martie 2012, fiind consemnate în Încheierea din 29 martie 2012, pronunțarea deciziei fiind amânată pentru data de 5 aprilie 2012.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1. Soluția instanței de fond

Prin acțiunea înregistrată sub nr..X./2/2010 pe rolul Curții de Apel .X. - Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în data de 07.09.2010, reclamanta S.C. X SRL, a solicitat în contradictoriu cu pârâții Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X., anularea Deciziei nr.X din 17.12.2009, pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal, prin care a fost obligată la plata sumei de X RON (reprezentând X RON - datorie vamală pentru dreptul de utilizare înscris pe factura externă și X RON - penalități); anularea Procesului verbal de control nr. X din 17.12.2009 încheiat la sediul Direcției Regionale pentru Accize și Operațiuni Vamale Constanța, prin care s-au stabilit aceste sume de plată, de către Serviciul Antifraudă Fiscală și Vamală suspendarea executării Deciziei nr. X/17.12.2009.

În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că programele importate pentru funcționarea sistemelor telefonice sunt mărfuri, iar nu prestări de servicii, cum greșit a reținut organul de control vamal în luna decembrie 2009, vânzarea ca mărfuri a acestor programe, fiind înregistrată, în operațiunea de contabilitate a partenerului străin și a societății X, în acord cu legislația țării.

S-a mai arătat că organul de control a omis în mod eronat, faptul că, societatea X a plătit către buget, în perioada 2004-2006, suma de 19% TVA în valoare de X lei colectat la transferul programelor informatice, în conformitate cu prevederile art.126 - 139 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal.

S-a mai susținut că deși s-a comunicat la momentul importului că societatea X S.R.L nu datorează nici taxe vamale și nici T.V.A., pentru mărfurile - licențe, primite de la partenerul străin, totuși societatea a colectat de la cei înscrși pe facturile externe și a virat către buget, suma reprezentând T.V.A. 19% aferent, în momentul transferului programului informatic - mărfii pe teritoriul României - înainte de 25-a zi a lunii următoare, lunii când s-au emis facturile - conform legii.

A mai arătat reclamanta că valoarea licențelor în perioada ianuarie 2004 - mai 2006 - nu a fost inclusă de organul vamal, în valoarea suporturilor informatice, valoare declarată de societate în vamă, deoarece au fost îndeplinite condițiile prevăzute de Decizia directorului general al Direcției Generale a Vămilei nr. 368/1998 publicată în Monitorul Oficial nr. 240 din 01.07.1998.

S-a mai precizat că în ceea ce privește calculul penalităților în valoare de X Ron este nelegal deoarece diferențele în minus se comunică titularului operațiunii, urmând a fi plătite în termen de 7 zile, de la data comunicării actului de control.

Ministerul Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X., prin întâmpinările depuse la dosarul cauzei au invocat excepția inadmisibilității acțiunii, iar în ședința din 07.03.2011, reprezentantul Agenției Naționale de Administrare Fiscală a invocat excepția tardivității capătului de acțiune precizat la acel termen.

La termenul de judecată din data de 7.03.2012 reclamanta a precizat că înțelege să conteste și Decizia nr.X din 17.03.2010 prin care i-a fost soluționată contestația administrativă.

Prin Sentința nr.X din 21 martie 2011 Curtea de Apel .X. a respins ca inadmisibile capetele și 2 ale acțiunii introductive, astfel cum a fost formulată de reclamanta S.C. X SRL în contradictoriu cu pârâții Ministerul Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală, și Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X., privind anularea Deciziei nr. X din 17.12.2009 pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal și respectiv anularea procesului verbal de control nr.X din 17.12.2009, a respins cererea de suspendare a executării Deciziei nr.X din 17.12.2009, ca rămasă fără obiect, a respins capătul de acțiune precizat, privind anularea Deciziei nr. X/17.03.2010 de soluționare a contestației, ca tardiv formulat.

Referitor la excepția inadmisibilității acțiunii inițiale Curtea a reținut că cererea de anulare a Deciziei nr. X/17.12.2009 pentru regularizarea situației

privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal și a Procesului - verbal de control adresată direct instanței de contencios administrativ este inadmisibilă.

S-a apreciat că ce poate fi atacat în fața instanței de contencios administrativ este doar decizia de soluționare a contestației, lucru pe care societatea comercială reclamantă 1-a făcut prin precizarea/completarea, formulată oral, la termenul din 07.03.2011 în fața Curții de Apel .X..

Prin urmare, Curtea a reținut că societatea comercială reclamantă și-a completat acțiunea la termenul din 07.03.2011 și cu capătul de cerere referitor la anularea Deciziei nr. X/17.03.2010 privind soluționarea contestației formulată împotriva Deciziei nr. X/17.12.2009.

Pe de altă parte, Curtea nu a putut lua în considerare „mențiunea,, adăugată în afara cadrului procesual de pe cererea de chemare în câță vreme, din copia acțiunii inițiale primită de pârâte, această mențiune nu se regăsește.

Referitor la excepția tardivității/prescripției.

Pentru considerentele mai sus arătate, Curtea a reținut că, societatea comercială reclamantă, la termenul din 07.03.2011 și-a completat acțiunea inițială cu un nou capăt de cerere, prin care a solicitat și anularea Deciziei nr. Xdin 17.03.2010, prin care a fost soluționată contestația formulată împotriva Deciziei nr. X/17.12.2009.

Decizia nr. X/2010 a fost comunicată prin poștă reclamantei la data de 23.03.2010, fiind înregistrată în evidențele societății sub nr. X/23.03.2010.

Potrivit dispozițiilor art. 218 alin.2 Cod procedură fiscală „(2) Deciziile emise în soluționarea contestațiilor pot fi atacate de către contestator sau de către persoanele introduse în procedura de soluționare a contestației potrivit art. 212, la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă, în condițiile legii”, așa cum se menționează și în conținutul Deciziei nr. X/23.03.2010, unde se specifică în mod expres că „prezenta decizie poate fi atacată la Curtea de Apel .X. în termen de 6 luni de la comunicare.

De asemenea, potrivit dispozițiilor art.11 alin. 1 litera a) din Legea nr.554/2004: (1)Cererile prin care se solicită anularea unui act administrativ individual sau recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei cauzate se pot introduce în termen de 6 luni de la: a) data primirii răspunsului la plângerea prealabilă sau, după caz, data comunicării refuzului, considerat nejustificat, de soluționare a cererii”.

În cauză cererea de anulare a Deciziei nr. X/2010 a fost formulată în ședința din 07.03.2011, ceea ce înseamnă nerespectarea termenului legal citat mai sus, astfel că, instanța a apreciat că excepția tardivității este întemeiată.

În ceea ce privește cererea de suspendare, s-a apreciat că în raport de soluția adoptată și de solicitarea societății comerciale reclamante de suspendare a executării actelor administrative fiscale până la soluționarea definitivă a contestației, Curtea a respins-o ca rămasă fără obiect.

2. Calea de atac exercitată

2.1. Împotriva Sentinței nr.X din 21 martie 2011 a Curții de Apel .X. a declarat recurs S.C. X SRL, care a invocat prevederile art.304 pct.9 și art.304¹ din Codul de procedură civilă, susținând în esență, următoarele critici:

- în mod greșit a reținut instanța de fond că societatea comercială reclamantă nu a contestat Decizia nr.X/2010 emisă de A.N.A.F. în soluționarea contestației fiscale împotriva Deciziei nr.X din 17.12.2009 pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal;

- în mod greșit a respins instanța de fond cap. 1 și 2 ale acțiunii ca fiind inadmisibile, din moment ce societatea comercială reclamantă a exercitat contestația fiscală;

- în mod greșit a respins ca tardivă cererea de anulare a Deciziei nr.X/2010, din moment ce această cerere a fost formulată odată cu celelalte două capete ale acțiunii.

În concluzie, societatea comercială reclamantă a solicitat admiterea recursului, casarea sentinței pronunțate cu încălcarea art.304 pct.9 Cod procedura civilă și trimiterea cauzei pentru rejudecare aceleiași instanțe.

În subsidiar, a solicitat ca după admiterea recursului, cauza să fie reținută pentru rejudecare, acțiunea să fie admisă, iar actele administrativ fiscale să fie anulate, cu exonerarea de la plata obligațiilor bugetare stabilite suplimentar.

2.2. Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X., în numele și pentru Autoritatea Națională a Vămilelor, a depus întâmpinare prin care a răspuns criticilor recursului și a solicitat respingerea acestuia ca nefondat, susținând, în esență, că soluția instanței de fond este legală și temeinică.

2.3. Societatea comercială recurentă a depus Note scrise prin care a susținut, din nou, că prin cererea de chemare în judecată a atacat inclusiv Decizia nr.X/2010 de soluționare a contestației fiscale, precum și Decizia nr.X/2009 și Procesul-verbal de control nr..X./2009, a căror anulare a cerut-o, astfel că soluția instanței de fond este nelegală.

Totodată, recurenta-reclamantă a solicitat casarea sentinței pronunțate și trimiterea cauzei pentru rejudecare la Curtea de Apel .X., având în vedere că instanța de fond nu a intrat în cercetarea fondului cauzei.

3. Soluția instanței de recurs

Recursul este nefondat pentru considerentele care vor fi prezentate în continuare.

Așa cum s-a arătat și în expunerea rezumativă prezentată mai sus, prin sentința pronunțată, instanța de fond a admis excepția inadmisibilității cap.1 și 2 ale acțiunii, pe care le-a respins ca atare, precum și excepția tardivității capătului de acțiune formulat la termenul din 7.03.2011, pe care l-a respins ca atare.

Într-adevăr, instanța de fond a reținut că prin actul de sesizare, societatea comercială a formulat 3 capete de cerere, solicitând:

a) anularea Deciziei nr.X/2009 pentru regularizarea obligațiilor fiscale, prin care fusese obligată la plata suplimentară a sumei de X lei, datorie vamală și accesorii;

b) anularea Procesului-verbal de control nr..X./2009;

c) suspendarea executării Deciziei nr.X/2009.

În recursul formulat, societatea comercială a susținut că prin acțiunea adresată instanței de fond, a atacat și Decizia nr.X/2010 emisă de A.N.A.F. în soluționarea contestației împotriva Deciziei nr..X./2009, fapt ignorat de instanța de fond care, din acest motiv, a admis în mod nelegal excepțiile care i-au fost invocate de A.N.A.F.

Din actele și lucrările dosarului rezultă că, la termenul din data de 7.02.2011, A.N.A.F. a depus întâmpinare prin care a invocat excepția inadmisibilității, societatea comercială solicitând anularea Deciziei nr.X/ 2009 și a Procesului-verbal de control nr..X./2009 care nu pot fi atacate direct la instanța de judecată, potrivit art.218 alin.(2) din Codul de procedură fiscală.

În ceea ce privește cererea de suspendare a Deciziei nr.X/2009 a cerut respingerea acesteia ca inadmisibilă, ca urmare a neachitării cauțiunii ce a fost stabilită de instanță.

La termenul din data de 7.03.2011, când a fost amânată cauza și prorogată discutarea excepției invocate, societatea comercială a precizat că înțelege să conteste și Decizia nr.X/2010 prin care a fost soluționată contestația fiscală, situație în care A.N.A.F. a invocat excepția tardivității acestui nou capăt de cerere.

În ceea ce privește susținerile făcute în cererea de recurs, Înalta Curte a observat că, într-adevăr, pe prima pagină a acțiunii (fila 2 din dosarul de fond), sub cuvântul *CONTESTAȚIE*, apare o mențiune adăugată cu un pix, cu litere mari de tipar „Împotriva Deciziei nr.X/2000”, după care urmează ceva ce poate constitui o semnătură, dar nu a persoanei care a semnat cererea de chemare în judecată.

Oricum, în Încheierea din data de 7.03.2011 nu apare nicio referire la mențiunea adăugată cu pixul în cererea de chemare în judecată, ceea ce demonstrează că aceasta a fost executată în condiții extraprocesuale precipitate, concluzie întărită și de împrejurarea că în conținutul acțiunii nu există nicio solicitare referitoare la Decizia nr.X/2010.

Oricum, reprezentantul societății comerciale nu a cerut ca autoritățile fiscale pârâte să depună la dosar copiile acțiunii care le-au fost comunicate cu citațiile emise la 20.10.2010 pentru a proba că mențiunea respectivă ar fi preexistat depunerii acțiunii la instanță, lucru pe care de altfel, nici nu l-a susținut.

În concluzie, situația reținută de instanța de fond este temeinică și legală, societatea comercială cerând prin acțiune exclusiv anularea Deciziei nr.X/2009 și a procesului-verbal nr..X./2009, cerere inadmisibilă în raport cu dispozițiile art.205 și art.218 alin.(2) din Codul de procedură fiscală.

În ceea ce privește excepția de tardivitate a cererii de anulare a Deciziei nr.X/2010 formulată ca o completare a acțiunii la data de 7.03.2011, soluția instanței de fond este legală din moment ce această decizie fusese comunicată recurentei-reclamante la data de 23.03.2010, fiind înregistrată în evidențele sale sub nr.X din 23.03.2010, ceea ce reprezintă o încălcare a termenului de 6 luni care rezultă din interpretarea art.218 alin.(2) Cod procedură fiscală și art.11 alin.(1) lit.a) din Legea nr.554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

În concluzie, recursul și criticile recurentei-reclamante sunt nefondate urmând să fie respinse ca atare.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

Respinge recursul declarat de S.C. „X” SRL împotriva Sentinței nr.X din 21 martie 2011 a Curții de Apel .X. – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 5 aprilie 2012.

X